

PORUKA ZA DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA 2014.

Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života

i

Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica

Poštovane redovnice, redovnici i posvećeni laici,
drage sestre i braćo u Kristu!

1. Pontifikat redovničkoga pape Franje donosi hodočasničkoj Crkvi poticaje pred kojima se ne ostaje ravnodušnim. Premda se osobama posvećenog života dosad nije odviše obraćao na izričit način, već i njegovo općenito djelovanje odiše redovničkim duhom. Uz to, najavom da će 2015. godina biti godinom posvećenog života Papa daje poruku o važnosti redovništva u sadašnjem trenutku povijesti Crkve.

2. Razmišljajući o Papinim poticajima, primjećujemo prije svega radosno *naviještanje evanđelja*, i to svakodnevno, neumorno, primjerom i riječima, s osobitim naglaskom na rubne, kako je i Isus činio. U skladu s tim je i prvi veći dokument koji je sam pripremao *Evangellii Gaudium (Radost evanđelja, Apostolska pobudnica o navještaju evanđelja, 24. studenoga 2013. [EG])*. Osim toga Papa poziva na ozbiljno *duhovno razlučivanje*, ne bojeći se upozoriti na zastranjenja, često skrivena i dobro »zaštićena« pod prividom dobra. Na kraju, Papa donosi i poziva na donošenje *novih odluka* u Crkvi.

Ne pokazuju li ove sastavnice (*navještaj, razlučivanje i odlučivanje*) da Papa isusovac zapravo cijelu Crkvu uvodi u velike duhovne vježbe? U njima se naime poduzima *navještaj evanđelja*, ostvaruje *duhovno razlučivanje* i donose *odluke*. Vjerujemo da je ovogodišnji Dan posvećenog života izuzetna prilika da posvećene osobe postanu svjesne kako su pozvane hrabro sudjelovati u tim »duhovnim vježbama« i biti pretečama obnove Crkve, koju Papa gotovo nestrpljivo priželjkuje (usp. EG 25).

3. Svi smo pozvani iznova otkriti *radost evanđelja*, radost milosrdne ljubavi Božje koja je veća od svih naših nevjernosti. To se osobito odnosi na one među nama koji su postali umorni i tužni, koje je uhvatio strah ili su zalutali. Poziv je to »još danas obnoviti svoj osobni susret s Isusom Kristom...« »Nema razloga zbog kojeg bi netko mogao misliti da taj poziv nije za njega, jer 'nitko nije isključen iz radosti koju je Gospodin donio'« (EG 3). Iznova otkriti evanđelje u kojemu »radost izbija iz preobilja Isusova Srca« (EG 5) znači otkriti poziv Boga ljubavi prepoznajući ga u bližnjima, osobito siromašnima, te odgovoriti na nj, izlazeći iz sebe da bismo tražili dobro svih (usp. EG 39). To je ono najvažnije, najljepše i najveće. To zaslužuje prvenstvo pred svim drugim, osobito pred mnoštvom sporednoga. Tako se širi »miomiris evanđelja« u nas kao pojedince i u naše zajednice. Udahnuti tu svježinu i miris

Duha Svetoga apsolutni je prioritet, osobito za osobe posvećenog života i zajednice koje su počele »otežano disati«.

4. Smanjeni dotok čistog duhovnog zraka zahtijeva ozbiljno razlučivanje, propitivanje svega, uključujući i ono što se čini dobrim i što je od mnogih hvaljeno. Papa spominje stanja kao što su međusobni sukobi, neplodni pesimizam ili zavodljivo samosažaljenje i tzv. »duhovna svjetovnost«. Možda je najteže upravo ovu potonju, »duhovnu svjetovnost«, prepoznati kao napast jer se ona, prema papi Franji, skriva pod prividom pobožnosti i čak ljubavi prema Crkvi, a u stvari je traženje ljudske slave i osobnog blagostanja (EG 93). Duhovna svjetovnost posebno se hrani gnozom i neopelagijanizmom. Gnoza bi označavala vjeru koja ostaje zatvorena u subjektivnom sklopu spoznaje i iskustva, a neopelagijanizam oslanjanje na vlastite snage i osjećaj nadmoći zbog izvanjske, prividne savršenosti. Ni u jednom od tih stavova nema istinskoga zanimanja za Isusa Krista ni za druge, pa se iz toga rađa elitizam, klerikalizam, volja za moć, činovnički duh i uznositost. Pritom se odbija bratska opomena, obezvrjeđuju oni koji postavljaju pitanja i ističu pogriješke drugih. Traženje ljudske slave i ekonomske sigurnosti, kao i nerealni projekti, uvjetuju osobe i onesposobljuju ih za prihvaćanje križa.

»Užasna je to iskvarenost pod prividom dobra« (EG 97), »puno pogubnija od bilo koje samo moralne svjetovnosti« (usp. EG 93). Takav stav je suprotan Isusovu Duhu te usmrćuje dušu, osobe i Crkvu (Papa u Asizu 4. listopada 2013.). Dakako da ovakvo hrabro suočavanje s problemima nema svrhu zadržati se na dijagnozi. Kad se evanđeoskoj radosti isprijee spomenuta zastranjenja, nije dovoljno »samo razlučiti poticaje dobrog duha od zloga, nego – i to je ono odlučujuće – izabrati poticaje dobrog duha i odbiti one zloga« (EG 51).

5. Zato se Papine »duhovne vježbe« usmjeruju prema odlukama i njihovu provođenju u djelo. Nebrojeno puta papa Franjo ponovio je poziv da se bez straha odlučimo izići iz zatvorenosti u sebe: »Više od straha da ćemo pogriješiti nadam se da će nas pokretati strah da se ne zatvorimo u strukture koje nam daju lažnu zaštitu« (EG 49). Kamo poći? Prema Isusu. No zar već nismo uz njega? Ako nas ne pogađa bijeda siromaha, ako ne osjetimo bilo naroda, ako nas ne ranjava njegova riječ i ne nosi njegov Duh — onda nismo. Izići iz sebe podrazumijeva napuštanje komotnosti i iskorak prema rubnima. Potrebno nam je s nježnošću i skrbi dotaknuti Isusovo siromašno i bolesno tijelo u patnicima. Ako je Papa prepoznao kao Božju volju za cijelu Crkvu da ona bude siromašna i za siromašne, koliki je to tek izazov za redovnike, redovnice i sve osobe posvećenog života, koji su javnim zavjetima obećali nasljedovati siromašnoga Krista! Radi se o nečem tako jasnom što nipošto ne treba komplicirati: »Bojim se da će i ove riječi ostati samo predmetom kojega komentara bez stvarnog praktičnog učinka« (EG 201), priznaje Papa. Nisu li osobe posvećenog života prve pozvane da se to ne dogodi?

Prihvaćanje iznenađujuće novosti evanđelja i odustajanje od vlastitih shema znači darivanje svog života do mučeništva, ali u radosti, ne tražeći neprijateljstva; znači ulaženje u svakidašnjicu ljudi nudeći im beskrajno Božje milosrđe. O Bogu se ima govoriti u prisnosti s ljudima, u ljubavi i kroz svjedočanstvo, čineći ga dostupnim, olakšavajući pristup sakramentima (EG 47). Pozvani samo na pravo »pastoralno i misionarsko obraćenje« (EG 25), pri čemu nije dovoljno »jednostavno upravljati«, nego je potrebno misionarskim žarom

oživljavati strukture, ali i »suditi« strukturama (usp. EG 26) ako guše radost evanđelja, ne bojeći se čak ni njihova urušavanja. U tom odlučnom procesu (usp. EG 30) potrebno je obnoviti ne tek nešto, nego sve: običaje, stilove, dnevni raspored, način komunikacije. U svemu kriterij mora postati evangelizacija, a ne samoodržanje, odričući se komotnog kriterija »tako se uvijek radilo« (EG 33). Valja se osloboditi običaja koji nisu izravno vezani uz srž evanđelja, prisjećajući se da su »odredbe koje je Krist dao vrlo malobrojne« (EG 43) i da je u izvanjskom djelovanju milosrđe najveće od svih kreposti (EG 37). Na taj način naše srce postaje misionarsko (EG 45).

6. Ako se na Papine poticaje gleda površno, može se ostati zatečen, pa čak i zbunjen. Ako ih se pak gleda iz srca evanđelja, može ih se prihvatiti s povjerenjem, hrabrošću i radošću jer one i danas, jednako kao prije dva tisućljeća, nude puno novoga i oslobađajućeg.

Ovu novost i oslobođenje može osjetiti i Crkva u našoj domovini koja u aktualnom trenutku trpi razne kritike, pa i žestoke napadaje. Ne ulazeći u motive pojedinaca ili skupina, želimo se pitati nije li u kritici prema Crkvi prisutna i iskrena želja naših sugrađana da budemo autentičniji? Nije li tajna privlačnosti pape Franje upravo u onom evanđeoskom, redovničkom duhu kojega su ljudi željni?

Redovnici mogu i trebaju biti preteče obnove Crkve. Samo ako ne dopustimo da nam se ukradu radost evangelizacije, radost nade, radost zajednice, radost bratske ljubavi i naposljetku — radost evanđelja, bit ćemo sposobni, koliko god nas to stajalo, za iskorak i duboku obnovu, koja je sposobna dovesti do naše preobrazbe, a po nama i do preobrazbe naših zajednica. Krist je već platio svu cijenu obnove za nas. Zagledani u njega, jedini smisao našeg posvećenog života, i mi možemo dati svoj obol.

7. Predragocjena pomoć na tom putu je Marija, naša majka u redu spasenja, kojoj su posebno posvećene osobe srodne u otajstvenim zarukama s Riječju Božjom i donošenju na svijet samoga Krista (usp. EG 285). Od Marije možemo naučiti revolucionarnu snagu nježnosti i poniznosti koja će preobražavati naša srca i naše zajednice kako bi Crkva sve više postajala ozračjem gostoljubivosti i okriljem rađanja jednoga novog svijeta (usp. EG 288).

S ovim mislima u srcu, želimo vam blagoslovljen Dan posvećenoga života!

Na spomendan sv. Franje Saleškog, 24. siječnja 2014.

U ime Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za ustanove posvećenoga života i družbe apostolskoga života:

msgr. Mate Uzinić, predsjednik

U ime Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica:

o. Vinko Mamić, predsjednik